

André Ferenc
LÓT LEÁNYAI

III.

uram, ha egyszer ennek vége lesz,
és élve elmenekülök innen,
nem nézek vissza többé,
úgyis rég sóbálvány vagyok.
felégetek magam mögött mindent,
amit a te figyelmed
égetetlenül hagyott,
viszem helyetted a tüzet,
vesémben hordom a szikrázó köveket,
a legszebb köveket az úrnak,
az anyáinktól örökölt
szülési fájdalmakat
továbbutódlom leányaim húsába,
megtanítom őket én szeretni,
hogy majd, ha ennek vége lesz,
eligazodjanak a fekete világban,
hadd füstöljön a föld, füstöljön a tundra,
bozóttüzek kacarásszannak a mezőkön,
vastag füsttel rejtsek el a menekülési
útvonalakat, mindent, ami kifogásként
még felhozható.

IV.

uram, engedd, hogy végre égjen,
égjen az ország, ahogyan azt illik,
hadd ne jöjjenek vissza a népek,
hadd a nyakunkon ne térdeljen
a félelem, ne törjön hátunkon

gumibotot a megalkuvás, hadd
hadd ne hízzanak tovább a bányászok
vérén a jól öltözött hóhérok,
ne kelljen többé menekülni,
mert ha egyszer kiszabadulok innen,
végleg kimosom szememből
anyám kilátástalan tekintetét,
kimosom apám kezéből a megfáradt
borosüveget és a tehetetlenséget,
nagybátyám tenyerét a combjaimról,
addig megyek, amíg lejárom
nagyanyám hazaszeretetét,
ahogy hazát álmódott magának,
ahová végre pihenni hazatérhet,
ahol végre befogadják és engedik,
virágozzon rajta a szeretet,
engedik szavait kiáradni,
ahol nem kell félnie, hogy testére
lúgot öntenek, ahol nem dörgölöznek
hozzá a buszon a rothadás
édes illatú csontvázai, ahol
nem csak a taxi hátsó
ülésére mer beülni és mindig csak
viszonylagos házszámot bementeni,
hogy ne tudják, pontosan melyik
lépcsőházban lakik, egy ország,
ahol szabadon tódul tüdejébe
a levegő, és ahol nem fojtja le
minden mozdulatát a szükségállapot,
mert tudja jól, hogy akit saját
hazájában aláznak meg,
az vert kutyaként még utoljára visszavicsorít,
de akit saját házában aláznak meg,
annak bőre zöld, mint a fenyők,
lila, mint az ibolyák, és sárga,
mint az anyaföld.

VÁROSRENDEZÉS

annyira szépen fekszik a város a völgyben
jön hogy hozzádörgölőzzek nekibújjak
vakargassam a fejét csokival kínáljam
jaj de bájos mint éjjel a vulkanizáló
udvarán lubickoló gumiszag
annyira de annyira szeretném
hazavinni megmosdatni ágyamba fektetni
eldobni a holdat azt mondani hozd vissza
és ő futna és hozná és futna és hozná
és nem köpne az ősök csontjaitól

annyira édes és annyira bájos
mint dokumentumfilmek elején
gyerekkori fotókon a pszichopaták
amikor még senki nem sejtett semmit
ahogy széles vigyoroknak a kamerának
tejfoguk hiányzik
fogínyükön világít a rózsaszín remény
a család büszkesége

úgy hunyorog most felém
a völgyben ez az árva kis város
alá is írnám most rögtön az
örökbefogadási nyilatkozatot
gondját viselem chippeltetem
mindennap almával etetem
hogy távol tartsam a mélyzsebű orvosokat
és szeretni fogom tényleg szeretni

azt viszont nem ígérhetem
hogy nem fogok soha
más várost is örökbe fogadni
hogy nem lesz belőlem
öreg városos néni

aki poshadt garzonában
30-40 várost is tart
teljesen lekaparták a kanapé oldalát
mindenhova szétszórják
a macskaköveket pofozgatják
a körforgalmakat futnak
a magasfeszültségű vezetékek után
a falak teljesen beisszák a szmogot

de azért én majd mindegyiket
becézgetem enni adok neki
próbálok mindre ugyanúgy figyelni
ők meg elvannak egymás között
ha meghalnék valószínűleg
lelkifurdalás nélkül ennének a húsból
összekapnak egymás közt
felborzolt háttal kergetőznek
amíg meg nem unják

olykor vádló szemekkel néznek
majd rám és azt mondják
feri azt mondtad örökké szeretni fogsz
most akkor melyikünk a kedvenced
kérdetik és megvillantják éles karmaik
hegyes fogsorukon gyöngyöző nyálban
csillan a holdfény

hogyan lesz ebből városrendezés
kérdzem én magamtól is de tudom
hogyan bármelyiket választom
a többiek résnyire szűkülő
sárga pupillájában
tisztán és átláthatóan fénylenek
a vérfarkasok szándékai